

POSTANOWIENIE

16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 16 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi R.B. i K.B. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 28 lutego 2025 r., V Ca 591/23,
wydanego w sprawie z powództwa R.B. i K.B.
przeciwko R. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek zażalenia R.B. i K.B. na postanowienie Sądu Najwyższego z 1 kwietnia
2026 r., I CNP 49/25,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 21 września 2022 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie oddalił powództwo R.B. oraz K.B. w sprawie przeciwko R. S.A. w W. o zapłatę.

2. Apelację powodów od powyższego orzeczenia oddalił Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 28 lutego 2025 r.

3. Powodowie wnieśli od wyroku Sądu Okręgowego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 i 4 w zw. z punktem 1 i 4 preambuły Rozporządzenia (WE) nr 261/2004, art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 w zw. z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 września 2015 r. (C-25 7/14) i w zw. z art. 267 lit. b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004, art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004.

4. Postanowieniem z 1 kwietnia 2026 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę powodów o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 lutego 2025 r.

5. Pismem datowanym na 12 maja 2026 r. powodowie wnieśli zażalenie od powyższego orzeczenia i wnieśli o jego zmianę i merytoryczne rozpoznanie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

6. Zgodnie z brzmieniem art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie natomiast do § 1¹ tego artykułu zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 394¹ k.p.c. przewiduje zamknięty katalog przypadków, w których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Zatem niedopuszczalne jest zażalenie wniesione do Sądu Najwyższego w jakimkolwiek innym przypadku niż wymieniony w powołanym wyżej przepisie (zob. postanowienia SN: z 8 sierpnia 2024 r., III CZ 119/24; z 20 listopada 2024 r., III CZ 207/24; z 5 lutego 2026, III CZ 103/23).

7. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem orzeczenia Sądu Najwyższego, jako sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecnictwem sądów powszechnych, nie podlegają zaskarżeniu w drodze środków odwoławczych. Wobec powyższego żadne postanowienie tego Sądu nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej

pozycji Sądu Najwyższego (zob. postanowienia SN: z 2 września 2020 r., V CO 96/20, z 26 czerwca 2025 r. III CZ 98/25, z 27 stycznia 2026 r., III CZ 232/24).

8. Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że skarżący uczynili przedmiotem zażalenia niezaskarżalne postanowienie Sądu Najwyższego.

9. Zażalenie podlega więc, na podstawie art. 397 §1¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Krzysztof Grzesiowski

(M.M.)

[a.ł]